

TWEE FRANSE FRONTEN

‘Kan iemand me vertellen wat ik hier doe?’ vroeg Bob Evers terwijl hij somber over een lap weiland naar een bosperceel staarde met dennenbomen vol ijsnaalden die glinsterden in de laagstaande zon.

‘Uit het zicht van Europol blijven,’ snauwde Jan Prins. ‘Niemand zoekt je hier.’

‘Zelfs ik zoek me hier niet,’ verklaarde Bob. ‘Waar is Arie?’

‘Naar Otterlo. Kijken of hij een supermarkt kan vinden.’

‘Kijken? Weten we dat niet eens zeker?’

Jan zakte onderuit in de enige gemakkelijke stoel in het huisje dat ze voor twee nachten hadden gehuurd en zei: ‘Dat weten we niet zeker, nee, want we hebben geslapen als boktorren. Ik ben nog niet eens wakker. We hebben mazzel dat walrus Roos honger had en zich bereid verklaarde voedsel in te slaan.’

Bob wees naar buiten. ‘Hoe ver is Otterlo?’

‘Achter die ijsbomen. Ergens. Weet ik het? Ik had vannacht wel iets anders te doen dan topografische gegevens verzamelen. Het was puur geluk dat de eigenaar van dit huisje niet kon slapen en nog puurder geluk dat hij het enige vakantiehuisje in de wijde omtrek, volgens hem dan altijd, wenste te verhuren aan drie jongens die niet meer rechtop konden staan.’

Bob wees met een duim. ‘Omdat de man moest lachen

toen hij ons kou zag lijden, begreep ik?’

‘Hij zei dat je gek moest zijn om midden in de vrieskou door het land te glijden, maar dat hij hield van gekheid.’ Jan keek tevreden. ‘Het deed hem aan zijn jeugd denken, zei hij. Hij vroeg niet eens veel voor dit huisje.’

Bob krulde zijn bovenlip. ‘Ik ben geen zuinigheidsmaniak zoals jij, maar alles boven de drie tientjes is te veel voor een hok met doorzakkende bedden, een te kleine boiler naast een ook al te kleine doucheruimte en een wc met een bril waar je aan vastvriest omdat de enige kachel de kou niet aankan.’ Hij wreef over zijn maag. ‘Honger.’

‘Daarom is Arie ook weggegaan, joh. Op een kinderfiets met blokken op de trappers, want hij wilde onze huurauto uit het zicht houden voor het geval ze bij Europol te graag willen weten of we nu wel of niet naar het buitenland zijn en huurauto’s gaan natrekken. Ik werd wakker van een geluid dat leek op naderend onweer en toen ik met twee vingers een ooglid omhoog had gekrikt, zag ik Arie op de rand van zijn bed zitten met een gezicht smartelijker dan van een konijn dat weet dat ’t de pan in gaat. Hij hield eerst nog een voedselinspectie in de auto, maar daar lag alleen zand. Er is gisteren echt wel een flink stuk duin de lucht in gegaan. Ik heb me twee keer gedoucht, maar als ik in een oor peuter, delf ik nog steeds zand op.’

‘Peuter dan niet. Ik knars als ik loop. Als ik vraag hoe

we hier terecht zijn gekomen, krijg ik dan een redelijk klinkend antwoord?’

‘Niet van mij,’ verklaarde Jan. ‘Het laatste stuk heb ik slapend doorgebracht. Arie reed en toen ik vroeg: waarom Otterlo, mompelde hij iets over vroeger en ging hij een fiets zoeken.’

Bob keek naar de lucht. ‘Ik zie wolken komen. Gaat het weer sneeuwen?’

‘Of regenen, of ijzelen, of alles tegelijk. Je merkt het wel als je straks naar buiten gaat voor een gezonde wandeling.’

‘Niks wandeling.’ Bob liep naar een rechte houten stoel en ging er schrijlings op zitten. ‘Ik pieker er niet over. De grootste afstand die ik vandaag afleg, is van hier naar de auto en dan zo snel mogelijk naar een hotel in een stad waar ze geen bomen hebben. Natuur is mooi, maar ze druipt.’

Jan wentelde zich uit de stoel en ging op handen en knieën naar de kachel zitten staren. ‘Waarom doet dit ding het zo slecht?’

‘Te oud natuurlijk,’ zei Bob korzelig. ‘Net als alles op en aan dit bouwsel. Heb je het koffieapparaat gezien? Mijn oma heeft daar nog mee gewerkt.’

‘Oma Evers in Otterlo, ik zie het voor me.’ Jan streek over zijn haren die recht overeind bleven staan. ‘Ik krijg ze niet eens plat, jandoekie.’

‘Moet je ze maar niet wassen met zeep. Als Arie shampoo meeneemt dan ... Daar is-ie.’ Er klonk voor het

eerst die dag enige vrolijkheid in Bobs stem. ‘Moet je hem zien zwabberen.’

‘IJsrichels,’ verklaarde Jan. ‘Daar kom je bijna niet overheen.’

‘Zeker niet met twee tassen en een half dozijn plastic zakken aan het stuur. Onze potvis heeft zich wel geweerd.’

Jan drukte zich omhoog en liep naar de deur. ‘Hij heeft tenminste iets nuttigs gedaan en dat kunnen we van ons niet zeggen. Kom mee, luie Yank, help een handje.’

Een half uur later waren de humeuren een tikkeltje bijgetrokken. Helemaal stralend waren de jongens niet, maar dat was vaak zo na het afronden van een reeks avontuurlijke bezigheden. Ze wisten dat en hielden er rekening mee terwijl ze koffie dronken die smaakte naar gechlloreerd afwaswater en begonnen aan de berg chocola, nootjes en chips